

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοον κι' είκοστόν μετρούντες χρόνον
έδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Έτος χίλια δώδεκα κι' ένακόσ' ακόμα,
όλοι την' Ανόρθωσι θάχουνε' στο στόμα.

Δευτέρα Σεπτεμβρίου κι' είκοστή,
χάσκει διπλωματία σεβαστή.

Χίλια κι' είκοσιέξη και διακόσα,
κι' ή πλάσις εξοπλίζεται σκιρτώσα.

Τών όρων μας μεταβολή ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εσθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α είναι μόνο
Για τα ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και' στο χ έ ρ ι

Είς γνώνιν φέρομεν παντός εμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σφάματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την' ανάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ' Έξω θέλει
όέν θά πληρώση δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

**Ένωσις λαών τεσσάρων
κατ' αίμοχρών βαρβάρων.**

Σμίγουμε της κορώναις των Ρηγάδες σταυροφόροι,
και μέσα' στην' Ανατολή
ροδίξει και φωτοβολεί
μή λευκοφόρα κόρη.

Άδελφωμένοι τώρα πών τέσσερης Κορωνάτοι,
ή' από του κάθε Βασιληά τόρθάνοικο Παλάτι
σου φαίνεται πώς κελαΐδουν χρυσόφτεγ' άγγελούδια
μεγάλης' Αναστάσεως τετραγύλωσα τραγούδια.

Σταυρώνουνε τά ξίφη των Ρηγάδες σταυρωμένοι,
πογγιναν ή κορώναις των ακάνθινα στεφάνη,
και μάργυρες πολύπαθοι και σιδεροδεμένοι,
πού κατά γής' σωριάστηκαν, ψηλόνουν σαν πλατάνη.

Με τό μεγάλο τόνομα, Διάδοχε του Θρόνου,
σ' έλευθερη και σκλάβη γή
βαλσάμως βαθεά πληγή
κάθε μεγάλου πόνου.

Μέσ' από τὸ Παλάτι σου
καμαρωμένο τάτι σου
προβαίνει, καββαλάρη.

Κι' ένας λαὸς ἀκολουθεῖ
μὲ τῆς ιδέας τὸ σπαθί,
μὲ τοῦ σταυροῦ τὴ χάρη.

Προβαίνει μὲ τὸν Βόρι σου καὶ σύ, Κοβοῦργων θρέμμα,
ἢ ἔμπρός σου κύτταξ' αἶμα,
ποῦ χθὲς ἀκόμη πότισε τὸ χῶμα τῶν Κοτσάνων,
καὶ τὸν ἀντίλαλο Ξυπνῶ πολεμικῶν παιάνων.

Μέλπει κι' ὁ Μιλοστάνοβιτς τὸν Σερβικὸ τὸν Θρόνο,
κι' ἀκούω γέροντα βοσκὸ τὰ γίδια του σὰν βόσκη
'στὴ γούσλα τὴ μονόχορδη νὰ τραγουδῇ μὲ πόνο
τὸν Πέτρο Καραγιώργεβιτς, τὸν Δούσχαν, τὸν Μιλόσκη.

Προβαίνει γέρο Βασιλῆς, ποῦ τοῦχει γράψ' ἢ μοῖρα
νέχη σπαθί' στὸ χέρι του καὶ τροβαδούρου λύρα.
Βροντοῦν χρυσαῖς ἀρματοσιαῖς' στὸ πέρασμα καὶ τούτου,
κι' αὐτὸς ὑμνεῖ μονάρχος του τάρματα τοῦ λαοῦ του.

'Στὴν ἀσημένι' Ἀνατολὴ λαμποκοποῦν τὰ χιόνια,
τέσσερα κυματίζουνε σύμβολ' ἀδελφωμένα,
ἔσχάνοντ' ἔχθρας δίσεκτα, φαρμακωμένα χροῖνια,
καὶ σκούζουν σκλάβοι γύρω των μὲ μάτια βουρλωμένα:
'Ῥοεῖς, σημαῖαις τοῦ Σταυροῦ, κτυπάτε τὸ φεγγάρι
τοῦ Τούρκου μακελλάρη.